

XII aut XIII, exortæ sunt. Ab eo enim tempore sacramenta per materias et formas explicari cœperunt. (42. « Et primus *Scholasticorum* (ut inquit Morin., *De SS. ordinat.*, part. III, exercit. cap. 3, nu. 6), quem legi, qui hanc sacramenta explicandi methodum amplexus est, et docuit, Gulielmus est Antissiodorensis, qui scribebat paulo post annum 1215. » (43. Additque n. 10, ante hæc tempora theologos totam hanc sacramentorum materiam explicasse « per verba signi et rei sacræ seu invisibilis, dicentes sacramentum constare signo et re sacræ seu invisibili. Per signum intelligebant, quod postea per materiam significatum est, atque etiam quod per formam, quidquid scilicet sensibus percipitur. Per rem sacram seu invisibilem effectum sacramenti, gratiam scilicet sanctificantem. Hic est apud antiquos frequentissimus explicandi modus. Unde illa definitio, sacramentum est invisibilis gratiæ visibilis forma. Formam vocant speciem, quæ sensibus percipitur (23). »

(44. E philosophia vero Peripatetica nata est ratio hæc explicandi sacramenta per materiam et formam. (45. Ea enim rerum naturas sub nominibus hisce materiæ et formæ inquirere et examinare solebat. (46. Hæc igitur philosophia, quæ jam sæculo XII, radices agere cœperat, inbuti theologi, eandem philosophandi rationem in theologiam, atque potissimum in sacramentorum doctrinam introduxerunt, ut recte observavit Morinus, *loco mox citato*, numer. 3, ubi, « quod potissima cura fuit definire, quæ fuerint sacramentorum materiæ, quæ formæ, et sub horum nominum insigniis principales de sacramentis quæstiones efformare et protendere (24). »

(47. De quæstionibus hisce circa sacramenta in generali, tum singula in particulari, qui instrui cupit, adeat scholasticos, qui integros de sacramentis tractatus edidit. (48. Meo vero iudicio recte Vanespen, omissis dictis quæstionibus, quæ nec ad externam sacramenta administrandi rationem, neque ad canonicam disciplinam spectant, id sibi proposuit, ut circa sacramenta proponeret et discuteret disciplinam, quam sacri canones, synodalia decreta et ritualia in eorum administratione servandam præscripserunt. Consule igitur ipsum, ubi res postulat part. II *Juris eccl. univers.*, a tit. 1 ad plur. seq. Confer etiam erudita pro more commentaria clarissimi viri, et nunquam satis pro merito commendati Josephi Catalani, in *Rituale Romanum*.

ADDITIONES CASINENSES

Ad num. 27 h. art.

Auctor sacramentorum quis est, nisi Dominus Jesus? ait Ambrosius lib. IV *De sacram.*, cap. 4, cum quo Patres omnes, ne-

(23) Addendum tamen, sacramentorum quam dicimus materiam, olim dictam fuisse *elementum*, formam *verba*: quo spectat illud Augustini tract. 80 in *Joannem*: *Accedit verbum ad elementum, et fit sacramentum*.

(24) Cave hinc cum Sarpio *Tridentinum* concilium propterea irrideas, quod philosophorum sui

mine prorsus excepto, consentiant. Hoc et protestantes fatentur; sed quia negant sacramenta esse septem, negant etiam omnia hæc septem sacramenta a Christo fuisse instituta.

Catholici contra, sacramenta omnia esse a Christo instituta docent: sed utrum ipse per se *immediate* omnia instituerit, an *mediate*; hoc est an fecerit Ecclesiæ potestatem *nonnulla* instituendi, inter se disputant. *Nonnulla*, inquam, nam ex Evangelio utique perspicuum est, Christum *immediate* instituisse Baptismum et Eucharistiam. Porro magister *Sententiarum* lib. IV, dist. 23; Hugo Victorinus, lib. II *De sacram.*, cap. 2, Confirmationem et Extremam Unctionem institutam esse contendunt ab apostolis: imo Alexander Halensis, part. IV, *Sum.*, q. 24, membr. 2, et S. Bonaventura, in 4, dist. 7, art. 1, q. 1, putant Confirmationem institutam esse in concilio quodam Meldensi, longe post apostolos. Econtrario nonnulli cum Bellarmino, lib. I *De sacram.*, cap. 23, sentiunt, definitum esse ut dogma fidei a concilio *Tridentino*, Christum omnia sacramenta *immediate* instituisse. Alii denique cum Soto, in 4, dist. 1, q. 5, art. 2, q. 3; Estio, in 4, dist. 1, § 16, et aliis, mediam ineuntes viam, docent, id quidem esse certum, non tamen dogma fidei.

Cumque nemo post concilium *Tridentinum* negaverit, Christum *immediate* omnia sacramenta novæ legis instituisse, res evasit utique inter theologos certissima, ut sine temeritate negari non possit. « Sed modo (concludit Gazzanica) tanto consensu omnes docent theologos, omnia sacramenta fuisse a Servatore nostro *immediate* instituta, ut id negare, sin minus hæreticum, saltem temerarium putetur. » *Prælect. theolog.*, De sacram. in gener., dissert. 1, cap. 8, n. 283.

Non æque tamen est exploratum, utrum Christus in *specie*, an in *genere* materiam et formam omnium sacramentorum definiiverit sive determinaverit. Determinatur porro in *genere* materia et forma, cum rem ex materia et forma constare debere statuitur; sed nulla certa aut materiæ aut formæ species designatur, ut cum simpliciter artificem jubes, *exsculpe statuum*; determinatur vero in *specie*, cum certa materiæ et formæ species eligitur, ut si quis artificii diceret, *elabora mihi statuum Cæii ex auro*.

Jam vero dogma fidei est, Christum in *specie*, materiam et formam Baptismi et Eucharistiæ definiivisse. De reliquis autem sacramentis controversia est. Magister *Sententiarum* lib. IV, dist. 23; Petrus Cantor, *Sum. de sacr.*; Alexander Halensis, *Sum.*, part. IV; S. Bonaventura, in 4, dist. 23, art. 1, q. 2, imo e recentioribus Bellarminus,

temporis phraseologiam in canones fidei transulerit. Id ante *Tridentinum* alia quoque concilia usurpaverant; quin mos ita loquendi etiam ad Orientales ipsos penetravit, ut ex responso Jeremiæ patriarchæ Constantinopolitani ad Wittembergenses dato c. 7 constat.

Lib. de sacr. Ord.; Jannes Marinus, lib. VIII *De administr. sacr. Pœnit.*, alique viri doctissimi opinantur, Christum eorum sacramentorum materiam et formam in *genere* tantum definiivisse. Estius, Juvenin, alique tenent, Christum utrumque definiivisse in *specie*. Docet Habert, materiam quidem à Christo in *specie* definitam, formam vero in *genere*.

Cæterum illud profecto concludi potest, non esse certum, Christum in *specie* definiivisse materiam et formam omnium sacramentorum, cum post concilium *Tridentinum* theologi doctissimi contrarium teneant. Sed vide auctorem hic *supra* num. 28.

ARTICULUS II.

Quoad ea quæ concernunt sacramentorum effectus.

SUMMARIUM.

1. Effectus sacramentorum novæ legis est duplex, scilicet unus generalis omnium, et alter particularis aliquorum. — 2. Effectus generalis omnium sacramentorum est gratia sanctificans. — 3. Omnia sacramenta novæ legis sine obice suscepta conferunt ex opere operato gratiam digne sumentibus. — 4. Effectus particularis aliquorum sacramentorum proprius est character. — 5. Sola tria sacramenta, scilicet Baptismus, Confirmatio et Ordo imprimunt characterem. — 6. Quoad ea, quæ concernunt gratiam generatim et gratiam sanctificantem, *remissive*. — 7. Præter gratiam sanctificantem habitalem per quodlibet sacramentum digne susceptum, conferuntur hominibus digne suscipientibus etiam aliæ speciales gratiæ actuales opportune ad consequendos proprios fines singulorum sacramentorum cum aliis notandis ad n. 25. — 24. Ad recipienda fructuosa sacramenta mortuorum requiritur in adultis in lethali existentibus contritio vel saltem attritio. — 25. Ad recipienda rite et fructuose sacramenta vivorum requiritur per se loquendo status Gratæ. — 26. Imo ad digne et fructuose recipiendum sacramentum Eucharistiæ requiritur, ut scienter existens in peccato mortali præmittat de ipso sacramentalem confessionem, nec sufficit contritio. — 27. Sublata seu recedente fictione suscipientis, reviviscit Baptismus fide susceptus. — 28. Etiam alia duo sacramenta imprimunt characterem, si fide recepta sint, recedente postea fictione, reviviscunt. — 29. Etiam extrema Unctio et Matrimonium probabiliter reviviscunt recedente fictione. — 30. Pœnitentia autem probabiliter non reviviscit recedente fictione. — 31. Eucharistia vero probabiliter reviviscit recedente obice, si obex removeatur, antequam consumptæ sint species: Secus tamen si obex removeatur solum, postquam jam totaliter consumptæ sunt species, et Christus jam desiit esse præsens. — 32. Sacramenta non causant gratiam physice sed moraliter. — 33. Character sacramentalis, qui est effectus particularis aliquorum sacramentorum proprius, imprimitur solum in tribus sacramentis, scilicet Baptismo, Confirmatione et Ordine. — 34. Cur sola dicta tria sacramenta, et non alia quatuor imprimant characterem? — 35. Character definitur. — 36. Character non est pura relatio rationis, aut denominatio extrinseca. — 37. Character neque est relatio realis, sed entitas absoluta. — 38. Character sacramentalis non subjectatur in anima sub ratione formali. — 39. Sed subjectatur in anima sub ratione formali voluntatis. — 40. Character sacramentalis de potentia Dei ordinaria est indelebilis tum in hac, tum in alia vita. — 41. Potest tamen deleri de potentia Dei absoluta tam in hac quam in altera vita. — 42. Alia ad rem cum addit. *ex alien. manu* ad n. 65.

(1. Effectus sacramentorum novæ legis est duplex, scilicet unus generalis omnium, et alter particularis aliquorum. *Communis*.

(2. Effectus generalis omnium sacramentorum est gratia sanctificans. *Communis*.

(3. Omnia enim sacramenta novæ legis sine obice suscepta conferunt ex opere operato gratiam digne sumentibus. Communis inter Catholicos, et sic expresse habetur ex conc. *Florent.*, sess. ultim. in decret. Eugenii IV, § 5 *Ecclesiasticorum*, ibi: « Novæ legis septem sunt sacramenta, videlicet Baptismus, Confirmatio, Eucharistia, Pœnitentia, Extrema Unctio, Ordo et Matrimonium. Quæ multum a sacramentis differunt antiquæ legis. Illa enim non causabant gratiam, sed eam solum per passionem Christi dandam esse figurabant; hæc vero nostra, et continent gratiam, et ipsam digne suscipientibus conferunt; » et novissime sic est definitum in conc. *Trident.*, sess. VII, canon. 6, ibi: « Si quis dixerit, sacramenta novæ legis non continere gratiam, quam significant, aut gratiam ipsam non ponentibus obicem non conferre..... anathema sit: » et canon. 7, ibi: « Si quis dixerit, non dari gratiam per hujusmodi sacramenta semper, et omnibus, quantum est ex parte Dei, etiamsi rite ea suscipiant, sed aliquando, et aliquibus, anathema sit. »

(4. Effectus particularis aliquorum sacramentorum proprius est character. *Communis*. (5. Sola enim tria sacramenta, scilicet Baptismus, Confirmatio et Ordo imprimunt characterem. Communis inter Catholicos, et habetur ex conc. *Flar.*, *loc. cit.*, ibi: « Inter hæc sacramenta tria sunt, Baptismus, Confirmatio et Ordo, quæ characterem, id est spirituale quoddam signum a cæteris distinctivum imprimunt in anima indelebile; unde in eadem persona non reiterantur; reliqua vero quatuor characterem non imprimunt et reiterationem admittunt. » Et ex concil. *Trid.*, cit. sess. VII, canon. 9, ibi: « Si quis dixerit, in tribus sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione et Ordine non imprimi characterem in anima, hoc est signum quoddam spirituale et indelebile, unde ea iterari non possunt, anathema sit. »

(6. Quoad ea quæ concernunt gratiam generatim, et gratiam sanctificantem. *Vide* verb. GRATIA UT EST DONUM DEI per tot.

(7. Præter gratiam sanctificantem habitalem, per quodlibet sacramentum digne susceptum conferuntur hominibus digne suscipientibus etiam aliæ speciales gratiæ actuales opportune ad consequendos proprios fines singulorum sacramentorum. Communis omnium conciliorum, Patrum et doctorum sic intelligentium et significantium, quando dicunt, quodlibet sacramentum conferre gratiam specialem sibi propriam. Et ratio clara est, quia cum singula sacramenta sint a Deo instituta ob speciales suos fines, oportet etiam, ut conferant speciales gratias actuales, quibus ea digne suscipientes juventur ad fines illos consequendos.

(8. Sacramenta novæ legis causant gratiam sanctificantem *ex opere operato*, et non *ex opere operantis* tantum, est de fide ex concil. *Trid.*, sess. vii, can. 6, ibi: « Si quis dixerit, sacramenta novæ legis non conferre gratiam, quam significant, aut gratiam ipsam non ponentibus obicem non conferre..... anathema sit; » et can. 8, ibi: « Si quis dixerit, per ipsa novæ legis sacramenta *ex opere operato* non conferri gratiam, sed solam fidem divinæ promissionis ad gratiam consequendam sufficere, anathema sit. » *Vide infra n. 21 et 22.*

(9. Sacramenta autem causare gratiam *ex opere operato*, est conferre gratiam ex vi ipsius actionis sacramentalis exhibitæ suscipienti, consideratæ scilicet secundum dignitatem et efficaciam, quam habet ex institutione facta a Christo sine ullo respectu vel dependentia ad merita, vel dignitatem illius, qui eam actionem exercet. Et dicitur *ex opere operato*, quia ob infallibilem promissionem divinam ea gratia confertur ex meritis Christi ac virtute passionis suæ, quæ jam sunt opus operatum. Econtra causare gratiam *ex opere operantis*, est solum ratione meriti et dispositionis illius, qui talem actionem exercet, conferre gratiam; et dicitur *ex opere operantis*, quia ea gratia confertur propter propria merita, devotionem, actusque virtuosos ipsius hominis operantis, sive ut ministri, sive ut suscipientis. Sic doctores communiter. *Vide infra n. 21 et 22.*

(10. Sacramenta mortuorum, per se ac ex vi suæ primariæ institutionis, conferunt primam gratiam sanctificantem; per accidens autem quandoque secundam. *Communis.*

(11. Et ratio primæ partis est clara, quia sacramenta mortuorum, per se, ac ex primaria sua institutione, instituta sunt a Christo Domino ad spiritualiter vivificandos; atqui si non conferrent per se, ac ex primaria sua institutione primam gratiam, non essent instituta ad vivificandos spiritualiter mortuos, sed ad nutriendum et corroborandum viventes in vita spirituali, ergo, etc.

(12. Ratio item secundæ partis est clara, quia omnia sacramenta rite et digne recepta nunquam carent suo effectu, qui est gratia: ergo si sacramenta mortuorum rite ministrantur homini jam constituto in gratia per contritionem perfectam, ne suo careant effectu, debent conferre gratiam, non primam, ut patet, cum ipse recipiens sit jam in gratia constitutus per contritionem perfectam, ut supponitur, ergo per accidens secundam, seu augmentum gratiæ primæ.

(13. Sacramenta vivorum per se, ac ex vi suæ primariæ institutionis conferunt gratiam secundam. Per accidens autem quandoque primam. *Communis.*

(14. Et ratio primæ partis est de se clara, quia sacramenta vivorum sic appellantur, eo quod ministrari debeant solum vivis membris Christi per jam sibi inexistente

gratiam primam sanctificantem, ergo cum non possint conferre gratiam primam, quæ jam inesse supponitur, ne careant suo effectu, debent conferre gratiam secundam, seu augmentum primæ.

(15. Ratio item secundæ partis est de se clara, quia juxta concilium *Tridentinum*, sess. vii, can. 6 et 7, per text. cit. supra n. 3, omnia sacramenta novæ legis conferunt gratiam non ponentibus obicem; atqui dum quis se bona fide existimans in statu gratiæ, cum tamen revera habeat occultum mortale peccatum, cujus non recordatur, seu ex malitia confessoris non sit absolutus a peccato mortali, ut ipse bona fide credit, et cum sola attritione recipit aliquod sacramentum vivorum, nullum ex se ponit obicem, ergo tunc ipse vi talis sacramenti recipit gratiam, non secundam, cum nulla prior infuerit, nec attritio de se conferat gratiam, ergo recipit primam per accidens causatam a sacramento vivorum recepto; sic probabiliter aliqui.

(16. Quænam autem sint sacramenta mortuorum et vivorum, et cur ita dicantur? *Vide art. anteced. n. 8.*

(17. Quænam autem sit prima, et secunda gratia, et cur ita dicatur? *Vide verb. GRATIA n. 5.*

(18. Sacramenta specie distincta, ut Baptismus, Confirmatio, Eucharistia, etc., non conferunt omnia æqualem gratiam, sed digniora et perfectiora sacramenta majorem ac perfectiorem gratiam conferunt. *Communis*, et colligitur ex conc. *Trident.*, sess. vii, can. 3, ibi: « Si quis dixerit, hæc septem sacramenta inter se ita esse paria, ut nulla ratione aliud sit alio dignius, anathema sit; » ubi, ut vides, definit concilium, aliud sacramentum esse alio dignius; dignior, autem, et perfectior causa digniorem et perfectiorem producit effectum, adeoque, etc., et consequenter sacramentum Eucharistiæ, quia omnibus aliis dignius et perfectius est, cum sit sacramentum permanens, in se realiter Christum continens, cæteris paribus majorem et perfectiorem, quam alia sacramenta, confert gratiam.

(19. Sacramenta ejusdem speciei solo numero distincta, ut plures baptismi, plures confirmationes, etc., per se, et de lege ordinaria semper æqualem conferunt gratiam, ubi æqualis est dispositio recipientis; inæqualem autem gratiam, ubi inæqualis est dispositio recipientis. *Communis.*

(20. Et ratio primæ partis est de se clara, quia ex *Tridentino*, sess. vii, canon. 6, per text. cit. supra n. 8. Sacramenta, secluso obice, conferunt gratiam, quam significant; sed duo baptismi ver. gr. per se eandem omnino gratiam significant, ergo per se eandem et æqualem gratiam conferunt, ubi æqualis est dispositio recipientis; tunc enim sacramenta operantur ut causæ naturales. In naturalibus autem ab eadem causa circa passum æqualiter dispositum semper producitur idem, seu æqualis effectus: unde omnes parvuli in Baptismo per se et de

lege ordinaria semper accipiunt æqualem gratiam, cum eorum omnium æqualis, vel potius nulla sit dispositio, cum careant usu rationis.

(21. Dicitur autem notanter *per se et de lege ordinaria*, quia, ut inquit Scotus, in 4. quæst. 7, n. 3, « Posset Deus... conferre majorem illi, quem prædestinavit ad majorem gloriam, sed ille uberior gradus non conferretur virtute baptismi, sed de speciali benevolentia divina. » Et ut dicit S. Thomas, qu. 64, art. 1 ad 2: « Aliquid tamen annexum impetrari potest recipienti sacramentum per devotionem ministri. » Cui conformis est Scotus, *loc. cit.*, num. 5, ibi: « Propter quorum (id est parentum aut ministrorum), merita Deus uni parvulo potest conferre majorem gratiam, quam alteri. » (22. Ex quibus patet, quod licet sacramenta ejusdem speciei solo numero distincta, per se et de lege ordinaria semper æqualem conferant gratiam, ubi æqualis est dispositio recipientis, ut propterea ad augmentum vel detrimentum gratiæ sacramentalis per se nihil conferat sanctitas vel improbitas ministri, ut patet ex sacris canonibus et textibus citatis articulo antecedenti sub n. 52, 53 et 54, per accidens tamen potest conferre ministri probitas seu sanctitas, si videlicet suis meritis, precibus vel industriis impetret suscepturo sacramentum gratiam efficacem ad ferventiorem dispositionem, ratione cujus major conferretur gratia. Arg. cap. *Ipsi sacerdotes* 19, caus. 1, cum similibus.

(23. Ratio secundæ partis conclusionis, quod scilicet sacramenta solo numero distincta inæqualem conferant gratiam, ubi inæqualis est dispositio recipientis, est etiam de se clara, quia sicut causæ omnes naturales perfectius agunt in subjecto magis, seu melius disposito, ita etiam sacramenta, quæ operantur ut causæ naturales, perfectiorem et majorem conferunt gratiam, ubi magis seu melius erit recipiens dispositus; unde concil. *Trid.*, sess. vi, cap. 7, loquens de justificatione adultorum per baptismum docet, baptizatis conferri gratiam juxta mensuram, quam Spiritus sanctus partitur singulis; « et secundum propriam cujusque dispositionem et cooperationem. » Et S. Thom., qu. 69, art. 8, dicit: « Quidam cum majori, quidam cum minori devotione accedunt et ideo quidam plus, quidam minus de gratia novitatis accipiunt. » Et cum ipso concordat Scotus, in 4, dist. 4, q. 7, n. 5.

(24. Ad recipienda fructuose sacramenta mortuorum, scilicet Baptismus et Pœnitentiam, requiritur in adultis in lethali existentibus contritio vel saltem attritio. *Communis*, et desumitur ex concilio *Tridentino*, sess. xiv, c. 4, ubi sic expresse habetur: « Docet præterea, etsi contritionem hanc aliquando charitate perfectam esse contingat, hominemque Deo reconciliare, priusquam hoc sacramentum (Pœnitentiæ) actu suscipiatur, ipsam nihilominus reconciliationem ipsi contritioni sine sacramenti voto, quod in illa includitur, non esse as-

cribendam; illam vero contritionem imperfectam, quæ attritio dicitur quoniam vel ex turpitudinis peccati consideratione, vel ex gehennæ et pœnarum metu communiter concipitur, si voluntatem peccanti excludat cum spe veniæ, declarat.... Donum Dei esse, et Spiritus sancti impulsus, non adhuc quidem inhabitantis, sed tantum moventis, quo pœnitens adjutus viam sibi ad justitiam parat. Et quamvis sine sacramento pœnitentiæ per se ad justificationem perducere peccatorem nequeat, tamen eum ad Dei gratiam in sacramento Pœnitentiæ impetrandam disponit. »

(25. Ad recipienda rite et fructuose sacramenta vivorum, scilicet Confirmationem, Eucharistiam, Extremam Unctionem, Ordinem et Matrimonium, requiritur, per se loquendo, status gratiæ. *Communissima.* Si quis enim in mortali peccato scienter existens velit aliquod vivorum sacramentum suscipere, tenetur prius vel per contritionem perfectam vel per attritionem una cum sacramento Pœnitentiæ se in statum gratiæ restituere, alias, si in peccato mortali scienter existens cum sola attritione cognita aliquid vivorum sacramentum recipiat, non solum infructuose, seu sine gratia sanctificante illud recipit, sed potius de novo gravissime et sacrilege peccat.

(26. Imo ad digne et fructuose recipiendum sacramentum Eucharistiæ requiritur, ut scienter existens in peccato mortali præmittat de ipso sacramentalem confessionem, nec sufficit contritio. *Communissima* per text. Apostol. *II ad Corinth.* 11, 28, ibi: *Probet autem se ipsum homo, et sic de pane illo edat et de calice bibat; qui enim manducat, et bibit non judicans corpus Domini.* Et per textum concilii *Tridentini*, sess. xiii, cap. 7, ibi: « Quare communicare volenti revocandum est in memoriam ejus, scilicet Apostoli præceptum: *Probet se ipsum homo*: ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa sacramentali confessione, ad sacramentum Eucharistiæ accedere debeat, quod a Christianis omnibus, etiam ab iis sacerdotibus, quibus ex officio incubuerit celebrare, hæc sancta synodus perpetuo servandum esse decrevit, modo non desit illis copia confessoris. Quod si, necessitate urgente, sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimum confiteatur. » Et, *ibid.*, canon. 21, sic expresse habet: « Et ne tantum sacramentum indigne, atque adeo in mortem et condemnationem sumatur, statuit atque declarat ipsa sancta synodus illis, quos conscientia peccati mortalis gravat, quantumcunque etiam se contritos existiment, habita copia confessoris, necessario præmittendam esse confessionem sacramentalem; si quis autem contrarium docere, prædicare, vel pertinaciter asserere, seu etiam publice disputando defendere præsumperit, eo ipso excommunicatus existat. »

